

TRITON-SPORT s.r.o., divize TRITON-FILM
uvádí:

Skutečný příběh jediného muže, který přežil obrovskou tragédii odbojové činnosti v období Heydrichiády. Uvidíte unikátní záběry, které popisují osudy jednotlivých hrdinů. Vše je zpracováno podle posledních historických faktů.

námět, scénář, režie: Miloš Pilař

kamera: Vít Mazánek

hudba: Martin Stědroň

premiéry: 20.6. 2010 v Ležákách a oficiální 24.6. v kině Dukla v Pardubicích

TVŮRČÍ TÝM

Při výběru tvůrčího týmu pro hraný dokument *Ležáky 42* šlo všem zúčastněným především o spojení mladých energických a nápaditých lidí se zkušenostmi umělců, kteří se v branži pohybují již delší dobu. V případě výběru herců byl kladen důraz na jejich věrnou vizuální podobu se skutečnými postavami tohoto příběhu. S námětem na filmový dokument *Ležáky 42* přišel původem český dokumentarista Miloš Pilař. Příběh zpracoval do scénáře a zároveň se ujal jeho režie. Miloš Pilař má za sebou na pozici režiséra úspěšný dokumentární seriál *Svědectví vraků* (2005-2008) a řadu televizních reportážních příspěvků z oblasti vojenské historie. Kameramanem hraného dokumentu je tvůrce obrazu Vít Mazánek, který spolupracuje s Milošem Pilařem od seriálu *Svědectví vraků*. Autor castingu a pomocný režisér Pavel Doucek dal dohromady spolu s režisérem Pilařem a kameramanem Mazánkem koncepci připravovaného díla.

Hudebním skladatelem je Martin Štědroň, který je autorem hudby k seriálu *Svědectví vraků* a k celé řadě divadelních představení a komerčních projektů. Výsledného mixu zvuku se ujal zvukový mistr Jiří Klenka, který je podepsán pod celou řadou českých i zahraničních celovečerních filmů a je držitelem Českého lva za filmy *Kytice* (2000) a *Želary* (2002).

ŠTÁB

Námět: Miloš Pilař

Scénář: Miloš Pilař

Režie: Miloš Pilař

Kamera: Vít Mazánek

Hudba: Martin Štědroň

Zvuk: Lukáš Martina, Jiří Klenka

Výkonný producent: Jana Pilařová

Vedoucí výpravy: Josef Hnát

Kostýmy: Kateřina Pilná

Umělecká maskérka: Linda Pavlasová

Historická supervize: Jaroslav Čvančara, Libor Pařízek, Vojtěch Kyncl, Vojtěch Šustek

OBSAZENÍ

Jiří Potůček	Petr Žitný
Jan Pavliš 17 let	Martin Veselý
Jan Pavliš 78 let	Radoslav Brzobohatý
mlynář Švanda	Petr Kubes
Švandová	Alice Šnirychová
Marie Štulíková	Michaela Doležalová
Štulík	Pavel Doucek
Karel Kněz	Jaromír Sluka
teta Kouřilová	Lída Vlášková
Knězová	Ilona Bláhová
Věra Junková	Henrieta Hornáčková
Marie Sýkorová	Johanka Jančaříková
Helena Skalická	Kateřina Falcová
Marie Boháčová	Monika Vodičková
Gerhard Clages	Tomáš Kolomazník
Walter Lehne	Libor Strašek
Joseph Kuchler	Jan Čížek
Mikisek	Jiří Nebenfuhr
Schulze	Dušan Urban
Insels	Jakub Horák
Marie Hrabová	Irena Křepinská
Stajntenský	Jaroslav Krejčí
Svoboda	Miroslav Hruška
Čeněk Bureš	Martin Mates Zahálka
Němeček	Hynek Pech
Dalecký	Pavel Konvalina
Charypar	Tomáš Moravanský
úředník gestapa	Petr Ondroušek
velitel SCHUPO	Radek Balcárek

KVH Pardubice, Garda města Hradce Králové

PŘÍBĚH

Píše se březen 1939 a do exilu odchází množství mladých mužů s jediným cílem: Bojovat proti nacismu. Mezi nimi je i obuvník Jiří Potůček. O rok později nastupuje do mlýna v osadě Ležáky i učedník Jan Pavliš, hlavní hrdina a vypravěč našeho příběhu. Mlýn je centrem, kde se scházejí členové ilegální organizace Čenda. Jejich časté karbanové schůzky slouží ke krytí tajných schůzek a k poslechu ilegálního rozhlasu .

Čas běží a výsadkáři v Anglii spolu s Potůčkem prochází těžkým výcvikem za účelem speciální tajné mise. 31.12. 1941 je v Senici u Poděbrad vysazena skupina Silver A. Trio Bartoš, Valčík, Potůček. Jejich úkolem je obnovení radiového vysílání s Anglií a organizovat další výsadků na území Protektorátu Čechy a Morava. Úspěšně se spojí s domácím odbojem a umístí vysílačku v lomu Hluboká u Ležáků. První pokusy o spojení se nevydaří. Technické problémy se na konec podaří vyřešit a 15. ledna navazují spojení s anglickou centrálou . Celá skupina pomáhá organizovat stěžejní úkol: Atentát na Říšského protektora a generála policie Reinharda Heydricha. Mlýn žije svým poklidným životem a potůčkovým kolegům se 27. května 1942 podaří úspěšně provést atentát na Heydricha. Ten o několik dní později umírá v nemocnici. Němci vyhlašují stanné právo a začínají tvrdé represálie. Je prohledávána každá píď protektorátu a dne 10.6. 1942 nacisté vypalují obec Lidice.

V Ležákách fungující ilegální skupina si uvědomuje vážnost situace. V této době se do mlýna nastěhuje i radista Potůček. Klid je až do doby než přijde na četnickou stanici udání a strážmistr Kněz je pozván na pardubické Gestapo k vysvětlení. Radiopozorovatelna pardubického Gestapa dál pátrá a do mlýna v jedno slunné odpoledne přijíždí dokonce sám velitel Gerhard Clages.

Vše ale změni zrada výsadkáře Čurdy. Dochází k prvním zatčením. Mlynář Švanda spolu se Šťulíkem naznačí Potůčkovi, že z bezpečnostních důvodů musí pryč, a ten se přesouvá se svou stanicí do Bohdašína. Ve stejný čas jsou vypátráni a zastřeleni výsadkáři v Praze , kteří provedli atentát .

Pardubické Gestapo zatýká Věru Junkovou a po tvrdém výslechu se od ní dozvídá stopu vedoucí na Ležáky. Ve mlýně Gestapo postupně zatýká Švandu a ostatní spolupracovníky. Šťulík na poslední chvíli utíká ukrýt se do lesa. Strážmistra Kněze v noci navštěvuje mladý Jan Pavliš a vyličí mu situaci. Ten se, vědom si vážnosti situace, rozhodne pro sebevraždu. Chce uchránit své blízké a spolupracovníky od jisté smrti. Ve den knězovi sebevraždy umírá i velitel výsadku Alfréd Bartoš v pardubické nemocnici na postřelení . Gestapo navštíví šťulíkovu ženu, a jejím prostřednictvím vyzve jejího manžela, aby se přihlásil na nejbližší služebnu policie. Jinak bude Včelákov vypálen, jako Lidice! Ona, vyděšená touto zprávou, běží do jeho úkrytu za hřbitovem a vše svému muži poví. Josef se rozhodne, že se přihlásí, aby všechny zachránil. Tuší, že jde vstříc jisté smrti...

PŘÍBĚH

22.6. 1942 přijíždí Gestapo opět do mlýna a vyslýchá mladého Pavliše. Ten tvrdý výslech vydrží a nic neprozradí. Druhý den ráno odjíždí Zdeněk Hrdý z Ležáků na nucené práce. Vyřazením jeho policejní přihlášky, ještě ten den starostou Hřebíkem, mu zachrání život a stává se tak oficiálně jediným dospělým obyvatelem Ležáků, který přežil. O půlnoci 24. 6. odjíždí mlynářský učeň Jan Pavliš z Ležáků do Pardubic do školy. Schovává se do příjezdu ranního vlaku v poli

Kolem poledne se v Chrudimi na náměstí šikují jednotky SCHUPO a českých četníků. Rozkaz zní: Jedeme na Ležáky! Kolem jedné hodiny odpoledne uzavírají okruh okolo Ležáků a vyvádějí obyvatele z domů. Všichni přítomní jsou rozděleni na mimoležácké a ležácké obyvatele a naloženi na nákladní automobily. Odjíždějí směr Pardubice - Zámeček, kde jsou kasárna SCHUPO. Němci prázdou osadu Ležáky rabují a postupně zapalují domy.

Ležáčtí přijíždí na Zámeček a jsou umístěni do sklepních prostor. Zástupce velitele GESTAPA Walter Lehne se rozčiluje nad opožděným příjezdem ředitele krematoria a začíná odebrání dětí jejich matkám. Ve 21.15 je první trojice žen přiváděna na popraviště. Tato hrůza končí pozdě v noci a hrobník Charypar postupně odváží všech 33 popravených.

Jiří Potůček vysílá zprávu do Anglie, že Ležáky u Vrbatova Kostelce byly srovnány se zemí a obyvatele zastřeleni a přesouvá se z Bohdašína do osady Končiny. Zde ho 30.7. 1942 na základě udání vypátrá Gestapo. Jemu se přesto podaří prostřílet si cestu a utíká do Pardubic. Na pokraji sil a nemocen usíná ráno 2.7. 1942 na louce poblíž Trnové. Cca v 10:45 je probuzen českým četníkem, který ho bez váhání chladnokrevně zastřelí...

Píše se rok 1944 a německo sahá do svých rezerv. Na frontu nastupuje i velitel pardubického Gestapa Gerhard Clages. "Boží mlýny melou", a tak Clages umírá při dobývání Budapešti. Přišel konec války. Květnové osvobození a čas pomsty Zdeňka Hrdého, kterému v Ležákách nacisté zavraždili celou rodinu. Spolu s partyzány podniká trestné výpravy.

24.6. 1946 se koná pietní setkání a poslanec Laušmann zde poklepává na základní kámen památníku. Na originálních záběrech se objevují dvě plavovlasá děvčátka - sestry Štulíkoví, které byly dány na převýchovu do Německa. A co ostatní ležácké děti, kde je jim konec...?

ROZHOVORY S TVŮRCI

Miloš Pilař

autor scénáře,
režisér

Co bylo prvním impulsem ke zpracování látky o ležácké tragédii?

K tématu Ležáky jsem se dostal díky novým knihám, které v poslední době vyšly. Zjistil jsem nové poznatky, které tuto tragédii ukázaly v jiném kontextu, než jsem dosud znal. Jako příklad: Všude se dočtete, že tragédii přežili jenom sestry Štulíkoví. To ve skutečnosti není pravda! Smrti unikli i p. Hrdý, p. Klapka a s nimi i tovaryš Pavliš. A právě jeho příběh mě uchvátil, protože přežil jako jediný přímý účastník!

Jak dlouho trvaly přípravy na tomto projektu?

Od vlastní myšlenky do začátku realizace uplynuly dva roky. Pokud započítáme i vlastní realizaci, tak vše trvalo tři roky.

Proč jste zvolil žánr hraný dokument?

Tato část naší historie je u mladých lidí v celku neznámá. Proto jsme zvolili hranou formu dokumentu, který je pro mladší generaci daleko přijatelnější a stravitelnější.

Jak dlouho jste tento projekt natáčeli?

Jak jsem řekl už v předchozí otázce, vlastní natáčení započalo v červenci 2009 a bylo dokončeno v dubnu 2010. V průběhu roku jsme samozřejmě pracovali na postprodukcii.

Na place panovala velmi přátelská a pohodová atmosféra. To ovšem nebývá standartem. Dokážete si představit, že byste pracoval s někým koho nemáte rád?

Asi ve skutečnosti nejde o to, jestli máte někoho rád nebo ne. Dokáží si představit, že často musíte spolupracovat s lidmi, kteří vám nesedí. Jsem rád, že toto nebyl náš příklad. Možná to bylo i tím, že se vše točilo v krásném prostředí a díky spartanskému ubytování (ve stanech) si všichni byli blíží. Brzy se vytvořila velice přátelská atmosféra a dodnes na to vzpomínáme. I když.... já jsem si to moc neužíval, každý den jsem s hrůzou pozoroval mraky na obloze a očekával to nejhorší.

Točilo se na originálních místech, vzpomínáte si, že Vám bylo někdy na nějakém hodně úzko?

Točení na originálních místech bylo záměrem, abychom filmu dodali určitou atmosféru. Myslím, že všem nám bylo občas úzko. Brečící děti, hrůzná atmosféra sklepení pardubického Zámečku, popravy obyvatel Ležáků - to nejsou příjemné chvíle. Pokaždé, když jsme přišli na nové místo natáčení, tak jsem si vynutil chvíli pro sebe. Důvod? Potřeboval jsem si vytvořit ve své hlavě, jaká byla asi atmosféra připravované scény. Vcítit se do situace, to bylo pro mě to nejtěžší, protože jsme to ve své fantazii skutečně prožíval.

Je to Váš celovečerní debut tohoto formátu, co Vám toto natáčení, jako režisérovi dalo?

Mnoho věcí režisérskou zkušenost, tíhu toho aby vše dopadlo dobře. I hořkou zkušenost nezájmu o financování našeho projektu ze strany firem a státních institucí. Kdy jsme museli o každou získanou korunu v podstatě bojovat. Proto bych chtěl těm, kteří nám pomohli, touto formou poděkovat.

Zvolil jste si celkem nelehké téma, navíc historicky velmi náročné, cítil jste nějakou odpovědnost?

Odpovědnost? To je slabé slovo! Byla a je to tíha. Tíh toho, jak náš film přijme veřejnost a historici. Tento film vznikl díky nepředstavitelné řadě náhod a štěstí. Ještě měsíc před začátek vlastního filmování jsme nevěděli, jestli seženeme dostatečné množství peněz. Počasí spíše připomínalo rozmarné léto a několik dnů před natáčením jsme zjistili, že nemáme potřebnou osvětlovací techniku. Díky těm nahoře a dobré vůli spolupracovníků se vše nakonec podařilo vyřešit a film je hotov.

ROZHOVORY S TVŮRCI

Vím, že jste rovněž vykonával v přípravné fázi i funkci producenta, jak jste stíhal psát scénář a pak ještě film režimovat?

Já si myslím, že to je vcelku běžná praxe pracovat na scénáři a pak jej režimovat. V zahraničí je režisér podepsán jako spoluautor scénáře pokud změní scénář z více jak 60%. V podstatě se vždy počítá s tím, že režisér zasáhne do scénáře. O to je to potom jednodušší, pokud si ho píšete sám.

Zeptám se, není-li to tajemstvím, na kolik se vyšplhaly celkové náklady na výrobu? A kde jste ušetřili?

Celkové náklady byly cca 1.500 000,- Kč. Kde jsme ušetřili? V podstatě většina lidí dělala za režijní náklady. Nadšení, že můžeme tento film realizovat, převládlo nad ziskem.

ROZHOVORY S TVŮRCI

Vít Mazánek

kamera

Co se Vám vybavilo, když režisér Miloš Pilař přišel s natáčením Ležáků?

Samozřejmě mě napadlo, že je to dost odvážné téma a hodně bude záležet na tom, jak to Miloš pojme. Pro mě je to trochu i osobní záležitost, protože jsem původem z Pardubic a na místě, kde bylo popraviště jsem skládal pionýrský slib. :-)

Je něčím provedení kamery na Ležákách vyjimečné?

Tak obecně platí, že každé "umělecké dílo" je něčím vyjimečné. Otázkou je, v jakém smyslu...

Jaká byla atmosféra na place?

No vzhledem k počtu natáčecích dní a programu, který jsme měli před sebou, kopodivu klidná. V porovnání s jinými projekty, kterých sem se účastnil, až nadstandartně klidná. Myslim že to zachraňoval i catering, protože holky vařili skvěle!

Je něco na co nerad vzpomínáte?

Bylo to ve mlýně, docela se nestíhalo a my už jsme sedmnáctou hodinu na place v tahu fakt padali na pusu. Tenkrát jsem už nebyl schopný říct ani "klapka". Byl to třetí natáčecí den a jak říkal R. Brzobohatý ve filmu Sněženky a machři: "Třetí den je vždycky krizový."

Točilo se na nějaký zvláštní typ kamery?

Používali jsme HD kameru s filmovými objektivy, takže obraz vypadá velmi pěkně, filmově. Tahle technologie se dneska stává pomalu standartem a já sem rád, že jsem měl tu možnost ji tady použít. Byla by škoda natočit to na Betu...

Jaký je tedy rozdíl oproti klasickému filmu?

No pořád ještě tento záznam nedosahuje takových expozičních vlastností jako filmová surovina. Ta pružnost tam prostě není. Se slzou v oku vzpomínám na léta ve škole, kdy jsme točili na filmový materiál. Barevně už jsme dneska schopní tomu pomoci tak, že to normální divák většinou nepozná. Ale na druhou stranu je oproti filmu velikou výhodou obrovský komfort v postprodukci a náklady jsou pochopitelně několikrát nižší, než u filmové suroviny. Díky za to, jinak by Ležáky asi nevznikly.

Co pro Vás bylo na tomto projektu nejdůležitější?

Nemít to vyžraný a slepý a odejít z placu v míru. Tímto děkuji svým kolegům a kolegyním, jmenovitě ostříčkám Vladce Hradecké a Editce Kainrathové, Lukáši Hronovi za velké množství krásného světla a Kubovi Kulštejnovi za "rychlou" jízdu.

ROZHOVORY S TVŮRCI

Pavel Doucek

casting, pomocný režisér
postava Štulíka

Bylo náročné vybrat herce, aby se co nejvíce podobaly skutečným obyvatelům Ležáků?

Ano, byl to trochu "oříšek". Herce jsme společně s Milošem a Vítem dávali dohromady skoro rok. Ale nejvíc nám pomohla databáze "studia DrUpIn". Tam jsme našli herce, kteří byli charakterově příbuzní s postavou kterou měly vytvořit. Paradoxně nejvíc práce bylo najít obsazení Gestapa. Například Clagese jsme obsadili čtrnáct dní před první klapkou. S obsazením dětských rolí mi pomohl můj herecký kolega pan Zdeněk Rumpík, který už spousty let vychovává herecký "potěr" v Přelouči. A protože v tomto snímku šlo o velice choulostivé situace, pokud se natáčelo s dětmi, musím mladé herce pochválit a moc jim poděkovat za tu jejich krásnou dětskou hravost se kterou přicházeli, ba i překvapovali, během natáčení! A taky za statečnost, že to s námi vydrželi.

Setkal jste se s tím, že některému z herců přišlo neetické pracovat na takovém tématu?

Tak s tím jsem se nesešel. Ba naopak, všichni herci se těšili. A na place to bylo znát. Dokonce když jsem do jedné velké role chtěl obsadit Roberta Jaškówa ze Švandova divadla, dostal jsem vynadáno proč volám tak pozdě? Protože on tu dovolenou zrušit nemůže a jeho choť by... no však si to umíte představit! Zkrátka byl celkem rozmrzelý, že se nemůže také zúčastnit natáčení. A to prosím je u nás v republice dosti obsazovaným hercem. (např. seriál Ulice, pozn.aut.)

Znal jste před tímto natáčením historii osady Ležáky, nebo jste o ní slyšel?

Ano, samozřejmě. Základ jsem měl ze základní školy. Tenkrát něco takového vědět byla samozřejmost!

Myslíte si, že dnešní společnost ví, co se v Ležákách stalo?

Já bych nerad Náš Národ podceňoval. Ale stejně si myslím, že režisér Miloš Pilař, diváky kteří přijdou na náš film, překvapí!

V hraném dokumentu Ležáky 42 jste ztvárnil postavu Štulíka který se ukrývá v lese. Jak byste se Vy choval na jeho místě? Přihlásil byste se také na gestapu?

Tuto skutečnost si nechci ani představit!

Vím o Vás, že jste ztvárnil v seriálu Četnické humoresky postavu mladého četníka Toníčka. Nestýskalo se Vám, když jste v Ležákách znovu viděl četnické uniformy?

Ale jasně že ano! Zvláště když jsme měli na place psavoda i s pejskem. Teda bylo to fenka, ale byl to nádhernej pohled. Navíc ta fenečka byla skvostná a herecky talentovaná, jedním slovem "kouzelná". Jako bych se vracel do minulého života...

Jak se Vám spolupracovalo s režisérem Milošem Pilařem?

Milošem je to jedno velké a nezapomenutelné dobrodružství!!! A já byl šťastný, že mu můžu, vojenským žargonem řečeno, krýt záda.

A jak se zbytkem štábu?

Tam to bylo horší. Největší problémy jsem měl s klapkou Pétou Trojanovou. Vždy měla u sebe klíče od auta do kterého jsem se potřeboval rychle dostat a sehnat jí bylo vždy obtížné. A taky s maskérkou Lindou Pavlasovou, protože odmítla nalíčit herce Petra Žitného, který stál uprostřed rybníka kam doplaval a čekal na další záběr. Byl totiž mokrá a z plavání upocený a aby se neleskl do kamery potřeboval jsem ho trochu napudřit. Neudělala to! Ale za to mě honila kolem kamery a provolávala něco o mé slabomyslnosti. :-) Ale vážně, mít takový štáb je základ dobré práce. A my ho měli!

LEŽÁKY 42, HRANÝ DOKUMENT, ČR

ROZHOVORY S TVŮRCI

Martin Štědroň

hudební skladatel

Jak Vy osobně vnímáte ležáckou tragédii?

Jedna z mnoha v lidské historii - bohužel.

Ovlivnilo Vás to nějak při komponování hudby?

Samozřejmě. Myslím že hudba v tomhle filmu nijak veselá není.

Nebyla to vaše první spolupráce s Milošem Pilařem. Jsou Ležáky 42 něčím jiné, než jeho předchozí projekty?

Námětem, produkcí, zpracováním... Je to filmařsky dál, než dosavadní projekty.

A jak se Vám s Milošem spolupracovalo? Jak vlastně režisér komunikuje se skladatelem? Dal Vám volnou ruku při práci, nabo naopak důsledně trval na takové a takové hudbě v daném místě filmu?

Pouze jsme určili předem některá místa, kde hudba musí určitě být a potom to bylo o tom, co každého z nás během práce dál napadlo. A vzhledem k dosavadní spolupráci Miloš zhruba věděl, co ode mne očekávat a v jakém stylu.

ROZHOVORY S TVŮRCI

Petr Žitný

(Jiří Potůček)

Dozvěděla jsem se, že jste původním povoláním pedagog. Myslíte si, že jsou dnešní děti dostatečně informovány o tragédii v Ležákách a Lidicích?

Myslím si, že informací je dostatek. Záleží ale na tom, kolik si toho děti zapamatují a jak moc je toto téma zajímavá. Ačkoli současná generace má na druhou válku jiný názor a snaží se pohlížet na Německo z jiného úhlu, přesto je správné a nutné tyto události připomínat. Především z lidského hlediska.

Vím také, že Ležáky 42 jsou Vaše první zkušenost s filmem, neměl jste strach, zda to zvládnete?

Měl...a zda jsem to zvládl nomohu říci. Záleží samozřejmě na divákovi.

Co pro Vás bylo na natáčení nejtěžší?

Z hereckého hlediska - být přirozený, nepřehrávat nebo naopak pořádně hrát. Je to jiné, než na divadle. A první natáčecí den, kdy jsem nikoho neznal, si režisér přál, abych na kole projel houfem slepic... Na to nezapomenu!

A na co naopak vzpomínáte nejraději?

Na krásných čtrnáct dní se skvělou partou lidí.

Ve filmu máte i dost bojových scén, bylo jejich natáčení obtížné?

Ani ne. Věnuji se historickému šermu, takže mě "bojování" baví. Tohle byla super zkušenost. Ačkoli jedna věc je obtížná - střílet a nemrkat.

Byl na Vás Miloš Pilař přísný?

Miloš je vynikající člověk. Ví co chce, má obrovské znalosti o dané problematice a je výborný vypravěč. Je energický, upřímný a náročný. Ale rozhodně na mě nebyl přísný. Ačkoli u těch slepic to byla hrůza. Nedokázal pochopit, že se bojím, abych je nepřešel, protože věděl, že uhnou. Ale já si tím nebyl moc jistý. Nkdy předtím jsem kupodivu slepice nepřejížděl.

Umíte morseovku?

Jako kluk jsem ji uměl z paměti, myslím, že jsem ji úplně nezapoměl.

ROZHOVORY S TVŮRCI

Alice Šnirychová

(Švandová)

Jak Vy osobně vnímáte ležáckou tragédii?

Jako všechny nesmysly tohoto světa. Nadřazování osobních ambicí před zájmem o druhého člověka a nejen člověka.

Postava Švandové je osobnost typické ženy v domácnosti té doby. Myslíte si, že to žena v té době měla jednoduché?

Ani omylem to tyto ženy neměly jednoduché. Velmi mi tato postava připomíná moji babičku Matyldu – byť jim nebylo dopřáno pořádného vzdělání díky starosti o rodinu, hospodářství a výchovu, přesto to byly nesmírně hodnotné ženy s neuvěřitelnou přirozenou inteligencí a hlavně velkým srdcem.

Když zavzpomínáte na natáčení, která scéna pro Vás byla nejtěžší?

Není těžkých scén, když je dobrý štáb. Děkuji všem za pomoc – vždyť bez ostatních ve štábu by byl herec ničím!

Ve svém životě jste pracovala s celou plejádou režisérů, jak se Vám pracovalo s Milošem Pilařem?

Každý režisér je jiný a to je pro herce moc dobře! Mám ráda změny, napětí a každý režisér je originál. Není mým zvykem pochlebovat a tak raději – Miloši děkuji!!

Měla jste na place nějaké přátele, nebo kolegy s kterými jste v minulosti pracovala?

Pár kolegů herců jsem znala již z dřívějšíka, ale se žádným jsem se bohužel zatím na place ani v divadle nepotkala. Pracovala jsem pouze s Víťou Mazánkem (podle mých informací to byl právě on, kdo mou maličkost do projektu přivedl) a to v dabingu.

A jaká na place vládla atmosféra? U nízkorozpočtového projektu to nebývá jednoduché...

To je všechno o lidech a oni všichni byli velmi příjemní, nadšení, ochotní a to rozhodně vyváží prostší podmínky. O ty tu opravdu nejde.

Vím o Vás, že působíte i jako pedagog na mezinárodní konzervatoři a vyučujete jevištní mluvu. Je nějaký zásadní rozdíl mezi hereckým projevem ve filmu a v divadle?

Obrovský!! Je to zcela jiná disciplína, stejně jako používáte jiné prostředky v rozhlase, dabingu, ale také v televizi. Každé toto herectví je jiné. Někdo na kameru vyzní velmi dobře a na jevišti se ztratí. Ale to je na obsáhlejší debatu – na to mám ve škole čtyři roky – abych vůbec něco studentům odkryla a oni měli šanci být dobrými v jakémkoli médiu.

Myslíte si, že Ležáky 42 budou mít u diváků šanci?

Opět nechci lichořit – mně se líbí a považuji je za zdařilé, ale co můžete v dnešní době garantovat? Je to neodhadnutelné. Moc záleží, kam se podaří toto dílko umístit, zda-li a kde a v jakém množství vůbec se k němu divák dostane.

ROZHOVORY S TVŮRCI

Petr Kubes
(mlynář Švanda)

Jak vnímáte postavu mlynáře Švandy v kontextu událostí té doby i jako člověka?

Jako velice statečného člověka. A když píšu statečného, tak ve smyslu, že hrdinství těch lidí si ani nedokážeme představit.

Myslíte si, že byl atentát na Heydricha správným činem?

Nevím.

Jak uvedl Miloš Pilař, ubytování na natáčení bylo poněkud spartánské, jak na to prostředí vzpomínáte?

Jako na úžasné zpestření prázdnin!

Která scéna při natáčení pro Vás byla nejtěžší? A na co naopak nejraději vzpomínáte?

Já mám natáčení vážně rád, tak jsem to nehodnotil těžká-lehká, chtěl jsem, aby všechno bylo co nejlepší, tak v tom možná někdy ta náročnost, aby všechno klaplo, tak jak mělo podle představ.

Na place se objevili také méně zkušení herci i neherci, jak se Vám s nimi hrálo?

Všichni, lidé, které jsem měl možnost potkat byli bezvadní a všichni se snažili, aby výsledek byl co nejlepší, ta společná práce nad něčím co má smysl nás myslím si všechny propojovala a hnala dopředu. Jinak ti se kterýni jsem hrál, tak s těmi se mi hrálo velice dobře

Myslíte si, že je dobře, že hraný dokument Ležáky 42 vznikl?

Stoprocentně.

Bavila Vás profese mlynáře?

Já to bral ne jako profesi mlynáře, ale jako setkání s člověkem, který žil a pracoval jako mlynář, jehož osud jsem měl možnost poznat. Bral jsem to jako spojení s ním a propojení s minulostí na kterou se nesmí nikdy zapomenout.

LEŽÁKY 42, HRANÝ DOKUMENT, ČR

DISTRIBUČNÍ LIST

TRITON SPORT s.r.o., divize TRITON - FILM,
Husova 1782, Pardubice 530 03.

tel. +420 46 663 35 50
fax. +420 46 663 35 50
mail: info@triton-film.cz

LEŽÁKY 42

*Příběh jediného muže, který přežil nacistické
běsnění. A osud malé osady na Českomoravské
vrchovině, která se ze dne na den stala páteří
českého odboje.*

*Tajnou vysílačkou parašutisté z výsadku Silver A
odesílají depeše do Anglie a Nacisté začínají něco
tušit...*

*Všem dobře známá látka ze školních lavic ovšem obsahuje mnohem více dobrodružství, než se
původně zdálo.*

Petr Kubes (*Nejasná zpráva o konci světa, Testament*)

Alice Šnirychová (*2 Bobule, O rodičích a dětech*)

Radoslav Brzobohatý (*Atentát, Brain Storm*)

PREMIÉRA: 24.6. 2010

ORIGINÁLNÍ NÁZEV: Ležáky 42

PRODUKCE: ČR, 2010

ŽÁNŘ: Hraný dokument

FORMÁT: 1.78 DIGITAL

PŘÍSTUPNOST: Do 10 let nevhodný

SCÉNÁŘ, REŽIE: Miloš Pilař

HUDBA: Martin Štědroň

KAMERA: Vít Mazánek

HRAJÍ: Martin Veselý, Petr Žitný, Petr Kubes, Alice Šnirychová, Radoslav Brzobohatý, Henrieta Hornáčková,
Jiří Nebelfuhr, Tomáš Kolomazník, Lída Vlášková, Dušan Urban, a další

Předpokládáné uvedení DVD do distribuce: říjen 2010.

foto: Alice Bochnáková